

ליל שבת קודש פרשת האזינו שבת שובה ה'תשס"ז

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב' המדבר מעבודת התפילה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), כי עיקר כלי זיינו של משיח הוא התפלה, וזה הכלי זיין צריך לקבל על ידי בחינת יוסף, היינו שמירת הברית, כמו שכתוב (תהלים מ"ח): "חגור חרבך על ירך", וכמו שכתוב (תהלים קל"ב): "מפרי בטןך אשית לכסא לך", זה בחינת משיח, בחינת תפלה, "אם ישמרו בניך בריתי", היינו על ידי בחינת יוסף, ויוסף ששמר את הברית, נטל את הבכורה, שהוא בחינת עבודת התפלה, בחינות פי שנים, כי התפלה הוא פי שנים, שנים שיש בהם שבחו של מקום ושאלת צרכיו, והוא בחינת (תהלים קמ"ט): "וחרב פיפיות בידם", בחינת שתי פיות, בחינת פי שנים, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר כלי זיינו של משיח, שהוא באמת עיקר כלי זיינו של כל איש ישראלי, הוא התפילה, כי התפילה היא חרב חדה שכובש את כל המלחמות שיש לכל אחד מישראל, הן ברוחניות, והן בגשמיות, ובחרב התפילה יכבוש משיח צדקינו את כל העולם, כי משיח יאיר את עיני הבריות בידיעת אמתת מציאותו יתברך, עד שיכיר כל אחד ואחד שאי אפשר להגיע לשום מדריגה ולשום השגה שבעולם כי אם על ידי תפילה, וכשאדם חזק בעבודת התפילה, אין שום דבר שלא יכול לפעול בתפילתו, אבל עבודת התפילה צריכין לקבל על ידי בחינת יוסף, שהוא שמירת הברית, היינו קדושת המחשבה, כי על ידי פגם הברית חס ושלו, נתבלבל מוח האדם, ואינו יכול להתפלל, ונחלש דעתו מלהאמין, שגם תפילתו חשוב ויקר בעיני השם יתברך, אבל כשאדם זוכה לשמירת הברית, אזי יש לו מוח חזק ותקיף, להאמין בכח התפילה, ואז מתגבר להתפלל אליו יתברך על כל מה שחסר לו, ובדרך זה בוודאי יפעול אצל השם יתברך כל משאלות לכו לטובה.

והנה עבודת התפילה נקרא "פי שנים", כי יש לחרב התפילה שני פיפיות, שאלת צרכיו ושבחו של מקום, בחינת (תהלים קמ"ט) וחרב פיפיות בידם, כי התפילה צריך להיות תמיד כלול משני דברים אלו, שאלת צרכיו ושבחו של מקום, מצד אחד

יבקש מאת השם יתברך כל מה שחסר לו ברוחניות ובגשמיות, ומצד שני יהלל ויברך לשמו יתברך תמיד על כל החסדים והרחמים שעושה עמו בכל עת, וכל אחד משני דברים אלו מחזק את השני, כי על ידי שאדם מבקש תמיד מאת השם יתברך כל צרכי לבו, ורואה בכל עת ישועת ה', ואת כל מה שפעל בתפילתו, על ידי זה נפתח לבו להודות ולהלל להשם יתברך על כל החסד שגמל עמו, שזה נקרא שבחו של מקום, וכמו כן להיפוך, כפי שאדם מהלל ומברך לשמו יתברך, ומזכיר את עצמו תמיד בחסדי המקום, על ידי זה נפתח לבו לבקש ולהתפלל אליו יתברך הלאה, ולזכור תמיד שכל ישועתו תלוי רק בידו יתברך, ובכח התפילה, שזהו עיקר תפילת השמונה עשרה שלש פעמים בכל יום, שמתחיל עם שבחו של מקום, שהם הג' ברכות ראשונות, ואחר כך י"ב אמצעיות, שהם שאלת צרכיו, ואחר כך מסיים עם ג' אחרונות שהם תודה והודאה, כי זהו עיקר שלימות התפילה, להכליל שני דברים אלו ביחד תמיד, שבחו של מקום ושאלת צרכיו, ועל ידי זה נפתח לבו להתפלל לפניו יתברך בכל עת, ואז מקבל כלי זיינו של משיח, וזוכה לגאולת הנפש בכלל ובפרט, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים ל"ב) כי שם הוי"ה אקרא הבו גודל לאלקיננו, ויש לומר שמרומז בפסוק זה סוד הנ"ל של עבודת התפילה הכלול משני דברים, שאלת צרכיו ושבחו של מקום, כי שם הוי"ה אקרא, זהו שאלת צרכיו, בחינת (תהלים ל') אליך ה' אקרא ואל ה' אתחנן, שאדם קורא אליו יתברך מעומק הלב, ומבקש כל צרכיו מלפניו יתברך, הבו גודל לאלקיננו, זהו שבחו של מקום, בחינת (תהלים קמ"ה) גדול ה' ומהולל מאד, כי שני דברים צריכין להיות תמיד מקושרים ביחד, ובשעה שאדם מבקש ומתחנן על צרכיו, גם יעסוק בשבחו של מקום, ולכן "כי שם הוי"ה אקרא" ואני עוסק בשאלת צרכיי מאת השם יתברך, באותו עת "הבו גודל לאלקיננו", כי אני מגלה ומפרסם לכולם, איך שהשם יתברך עונה לכל אשר יקראוהו באמת, ועושה חסד ורחמים עם כל הבריות, ובוה אני גורם שכולם ישבחו ויהללו לשמו יתברך, ויעסקו בשבחו של מקום, שזהו "הבו גודל לאלוקינו", ודו"ק, והשם יתברך יזכינו לעסוק בתפילה תמיד, עדי נזכה לכבוש כל מלחמותינו, ולראות בגאולת ופדות נפשינו, במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת האזינו שבת שובה ה'תשס"ז

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל בהסיפור מבעל תפילה (מעשה י"ב) דף תכ"ג, עיין שם.

פתח מוהרא"ש נ"י ואמר, רביז"ל ממשיך לספר, ואלו האלקות השומים הנ"ל, (היינו העשירים, גדולי המדינה של עשירות, שהיו במדינתם אלקות), הלכו עמהם, ולא ידעו כלל מחיותם מהו השמחות הללו, כי מי ששקוע בתאוות ממון אינו מבין כלל מהו שמחת הצדיקים ששמחים כל כך על התחברותם יחד, ועל התגלות אור אלקותו יתברך מלפניהם, וכמו שכתוב (משלי י"ג) אור צדיקים ישמח, כי בשעה שהשכליים פרטיים נכללים יחד אצל השכל הכולל של הצדיק האמת, נעשה שמחה גדולה מאד (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"א), אבל מי ששקוע בתאוות ממון אינו רואה כל זאת, כי הכסף מעוור את עיניו ואינו יכול לראות את גודל האור של השם יתברך ושל הצדיקים האמיתיים, וכמאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, שהמטבע הקטנה מעוור עיני האדם מלראות אלקות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קל"ג), ועל כן העשירים לא ידעו כלל מהו שמחות הללו של הצדיקים.

והנה עתה חזרו ונתקבצו כל הקבוץ הקדוש יחד, ושלחו את הבעל תפלה אל המדינות הנ"ל (היינו המדינות של הכתות הנ"ל, שבחרו להם מדות רעות הנ"ל לתכלית) לתקן אותם ולטהר אותם להשיבם משטותם, כל מדינה ומדינה משטות ומעוות שלה, כי כולם תעו ונבוכו כנ"ל, ועתה היה בוודאי כח ביד הבעל תפלה לילך אליהם ולהשיבם, כי קיבל כח ורשות מן המלכים של כל המדינות הנ"ל, כי באן היו כל המלכים שלהם, כנ"ל (כי הקבוץ הקדוש הזה של המלך שחזרו עתה ונתקבצו, כולם היו מלכים על כל המדינות של הכתות הנ"ל, כנ"ל). והלך הבעל תפלה בכוחם לטהרם ולהחזירם בתשובה, כי עיקר טהרת האדם מכל המדות רעות והתאוות רעות, תלוי רק בעבודת התפילה, כפי שאדם זוכה להכניס עצמו בעבודת התפילה באמת, ולהתפלל במסירת נפש ובכח גדול, על ידי זה מטהר את עצמו מכל מדות רעות ומכל תאוות רעות, שזהו סוד "שבת שובה", שאומרין בהפטרת היום (הושע י"ד) קחו עמכם דברים ושובו אל ה', ואמרו על זה חכמינו הקדושים (שמות רבה פרשה ל"ח סי' ד') איני מבקש מכם אלא דברים, כי עיקר הדרך של תשובה תלוי בכח הדיבור והתפילה, כשאדם מבקש ומתחנן

מלפניו יתברך שיזכה לצאת מכל תאוותיו ומדותיו הרעות, על ידי זה זוכה סוף כל סוף לתשובה שלימה באמת, ולכן עיקר טהרת המדינות המוטעות, היתה רק על ידי הבעל תפילה שהוא הצדיק האמת שעוסק בתפילה תמיד, כי הוא מורה דרך לכל הכיתות רעות שתעו בדרכיהם הרעים, והוא המלמד אותם דרך התשובה באמת, והשם יתברך יזכינו לעסוק בתפילה באמת, עדי נזכה לשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרישת האזינו שבת שובה ה'תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קמ"א המדבר מתיקון הברית, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, אם יזכה שירגיש באמת כאב חטאיו היינו כשימול את ערלת לבנו, כי כל זמן שלבו ערל ואטום, אי אפשר לו להרגיש באמת, רק כשימול את ערלת לבנו, ויהיה לו חלל לב, ואז ירגיש לבבו באמת גדל כאבו, ויצטער ויתחרט באמת, ואזי מגדל החרטה, ירגישו גם כל הלבבות של כל הטפות שנמשכו ממנו, ולכל מקום שנמשכו, ירגישו שם במקום שהם, הן אותם שנמשכו ממנו ונתהוו מהם בניו ממין בני אדם, והן אותם שנמשכו ממנו למקום אחר חס ושלום, וגם שם יש להם לב ושאר איברים, ואזי כשימול את לבנו, וירגיש לבנו גדל כאבו, ויתחיל להצטער ולהתחרט באמת, אזי ירגישו שם כל הלבבות של הטפות, ויתוודע להם האמת הארך הם מוטלים במקום טנופות בשאול תחתית, כי מתחלה נרמה להם שטוב להם, כי הן מויקי עלמא, רק אחר כך כשנמול לבנם, על ידי שנמול לבב אביהם, אזי מרגישין היכן הם, ומתחילין לקונן ולהצטער, ונעשה שם רעש גדול ביניהם. וזהו (דברים ל): "ומל' ה' את לבבך, ואת לבב זרעך", היינו כשימול ה' את לבבו, ימול גם לבב זרעו, ולהיכן שנמשך הזרע, הן למין בני אדם, אזי מתווכים בניו שירגישו גם כן הרהור תשובה על ידי שנמול לבב אביהם, וכן אם נמשך

למקום אחר חס ושלום, אזי ימולו שם הלכבות וירגישו כנ"ל, והזמן המסוגל לזה הוא חדש אלול, כי אלול ראשי תיבות א'ת ל'בבך ו'את ל'בב, היינו שימול ה' את לבבו ואת לבב סתם התלוי בו, להיכן שנמשך כנ"ל, היינו הלב של הטפות לאיזה מקום שנמשכו, אם שנמשכו ונתהוו מהם בניו מין בני אדם, והן שנמשכו, חס ושלום, למקום אחר וגם הם בניו, והם תלויים בו, ועל בן כשנפטר האדם הם הולכים אחר המטה ומקוננים עליו, כמו בניו ממש ממיין אדם, אך שזה שהם הולכים ומקוננים אחריו, הוא לו לביזיון ולחרפה גדולה, רחמנא ליצלן רחמנא ליצלן מעונשים הללו כידוע, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה תיקון הברית הוא היסוד בקדושת האדם, כשאדם זוכה לתיקון הברית, שהוא תיקון המחשבה וטהרת הלב, ומוחו ולבו שמורים ממחשבות זרות ומהרהורים רעים, אזי יש לו כלי קיבול לקבל בתוכו קדושה עליונה, ויזכה להרגיש אמתת מציאותו יתברך החופף עליו תמיד, ולהתדבק בו יתברך באמת, כי יתקיים בו (דברים ל') ומל ה' אלקיך את לבבך, שיהיה נימול ערלת לבבו, ומיד שיסיר ערלת לבבו, יהיה לבו פתוח להרגיש אלקותו יתברך, וגם להרגיש כאב חטאיו, לעשות תשובה שלימה על כל מה שחטא ופגם בימים הקודמים, כי יהיה נימול לבבו, וגם לבב זרעו, שהם לב בניו הגשמיים, וגם לבב הטפות שנמשכו ממנו, שגם הם נחשבים כבניו, ויחפשו ויבקשו תיקון לעצמם, לא כן כשאדם אוטם לבו עם מחשבות זרות ומהרהורים רעים, שזהו ההתחלה של פגם הברית רחמנא ליצלן, אי אפשר לו להשיג השגות אלקותו יתברך, ואינו מרגיש כאב חטאיו, ובזה גורם שגם לבב זרעו נעשה אטום מכל דבר שבקדושה, וכולם סובלים מה שסובלים, ולכן עיקר התשובה צריך להיות על פגם הברית, לבקש הרבה ממנו יתברך שיזכה לטהר מוח מחשבתו, ולמול את ערלת לבבו, ואז יתקיים בו ומל ה' אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך, שיהיה נימול לבו ביחד עם לבב זרעו, ויזכה לתקן את כל אשר עיוות.

והנה עיקר הזמן לזה הוא חודש אלול, וכמו שמרומז בפסוק א'ת ל'בבך ו'את ל'בב, ראשי תיבות אלול, כי מראש חודש אלול נפתח דרך התשובה, שהוא ענין (ישעיה מ"ג) הנותן בים דרך, היינו דרך התשובה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ו'), ועיקר התשובה הוא על פגם הברית, לנקות מוחינו ולבינו מתאוות עולם הזה, ולהכניס בעצמינו אור אלקותו יתברך, עד שיאיר לפני עינינו שם הוי"ה ברוך הוא, וכמו שכתוב (תהלים מ"ז) שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, ודרך זה נמשך עד יום הכיפורים, שהוא קץ סליחה מחילה וכפרה על כל עוונותינו, ולכן מיד אחר חודש אלול, יש עשרת ימי תשובה,

שבהם אנחנו עוסקים ביותר במדת התשובה, ומתפללים ומבקשים מהקדוש ברוך הוא בכל תפילותינו שיתן לנו חיים טובים, היינו חיים אמיתיים בדביקות להקדוש ברוך הוא, שרק זה נקרא חיים באמת, וכמו שכתוב (דברים ד') ואתם הדביקים בהוי"ה אלוקיכם חיים כולם היום, כשאתם דביקים בהקדוש ברוך הוא, אזי, חיים כולכם היום, ואל מדת התשובה והדביקות זוכים על ידי ריבי תפילה והתבודדות, וכמו שכתוב בהפטרת שבת שובה, (הושע י"ד) קחו עמכם דברים ושובו אל ה', ואמרו על זה חכמינו הקדושים (שמות רבה פרשה ל"ח ס' ד') איני מבקש מכם אלא דברים, כי על ידי שאדם חזק מאד להתפלל אל הקדוש ברוך הוא מדי יום ביומו, שיציל אותו מפגם הברית, ושיטהר את מוחו ולבו מכל מיני מחשבות זרות והרהורים רעים, על ידי זה זוכה סוף כל סוף לטהרת הלב ולהיות דבוק בו יתברך באמת, עד שיאיר שם הוי"ה לפני עיניו תמיד, כי זה סימן שנתקבל תשובת האדם לפני השם יתברך, כששם הוי"ה ברוך הוא מאיר לפני עיניו, שזהו מה שכתוב בקדושת יום כיפורים (ויקרא ט"ז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני הוי"ה תטהרו, "לפני הוי"ה" דייקא, היינו שתזכו שיאיר שם הוי"ה לפני עיניכם, ולכן אשרי המזדרז לעשות תשובה בימים קדושים אלו, ולבקש הרבה על תיקון הברית שהוא תיקון המחשבה, כי אז יאיר עליו קדושה עליונה ויזכה לתקן כל הימים שעברו עליו בחושך, ולאור ימיו באור החיים, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י, את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים ל"ב) שחת לו לא בניו מומם דור עקש ופתלתול, ויש לומר שכל דברי רביז"ל הנ"ל מרומזים בפסוק זאת בדרך נפלא מאד, "שחת לו", אם אדם נכשל חס ושלום בפגם הברית שנקרא "שחת", וכמו שכתוב (בראשית ו') כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ, אזי אין הפגם מגיע רק לו לבד, בחינת "שחת לו לא", אלא גם "בניו מומם", כי גורם שיהיה נשחיתים בניו וזרעו רחמנא ליצלן, ונעשה "דור עקש ופתלתול", כי גם במקום שהם נמצאים, יש להם לב ושאר איברים, אבל הם מוטלים במקום מנופת בשאול תחתית, ונדמה שטוב להם, אבל הם מזיקי עלמא רחמנא ליצלן, שזהו "דור עקש ופתלתול", והנה עיקר הזמן לשוב בתשובה על זה הוא בחודש אלול, המרומז בתיבות "לו לא", אותיות אלו"ל, כי אם חס ושלום "שחת לו לא", שישחית גם העת הקדוש של חודש אלו"ל, אזי "בניו מומם", שישאירו בניו בעלי מומים רחמנא ליצלן, ויהיו "דור עקש ופתלתול" חס ושלום, אבל אם יחזור בתשובה שלימה, בפרט בימי אלול ובעשרת ימי תשובה, ויתעקש מאד בתפילה ובהתבודדות לתקן את כל אשר עוות, בבחינת "דור עקש ופתלתול" שיתעקש בתפילה ובהתבודדות, אזי יתקן לבבו ואת לבב זרעו, ויראה

דורות ישרים מבורכים, הדביקים בו יתברך באמת, והשם יתברך יזכינו לשוב
בתשובה שלימה לפניו יתברך, עדי נזכה לטהר לבנו ואת לבב זרעינו, ולעלות
ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

